

Misverstanden over:

De opheffing van Nederland - 4

Geldverspilling - 6

Europese bemoeizucht - 8

Het verdwijnen van onze banen - 10

Het einde van de Nederlandse boer - 11

Wat nou, milieu? - 13

Het democratisch gat - 14

Europa als lachertje - 16

De zogenaamde open grenzen - 18

Een boterzachte euro - 21

Peperdure uitbreidingen - 22

Deze brochure is een uitgave van: het Europees Parlement Informatiebureau in Nederland en de Vertegenwoordiging van de Europese Commissie. Gewijzigde herdruk september 2010.

Wil de laatste Nederlander het licht uitdoen?

In Brussel proberen ze de onafhankelijkheid van kleine landen te beperken.

De Europese Unie heeft steeds meer invloed gekregen op het dagelijks leven in Nederland. Dat is niet gebeurd omdat Brussel dat zo graag wil. Nederland heeft daar zelf voor gekozen. Geen van de lidstaten van de Unie streeft ernaar op te gaan in één Europese eenheidsstaat. Ieder land heeft zijn eigen karakter, taal, tradities en staatsvorm. En die zullen ze houden, ook Nederland. Wel is het zo dat die landen steeds meer moeten samenwerken. Op steeds meer terreinen zoals economie, misdaadbestrijding en buitenlandse politiek moet daarom rekening worden gehouden met de belangen van anderen. Maar zonder elkaar kunnen moderne landen niet meer functioneren op één continent. Vandaar de Europese Unie.

Kleine landen hebben niets te zeggen in de Europese Unie.

In de EU worden steeds meer besluiten genomen bij meerderheid van stemmen. Dat moet ook wel in een Unie van 27 landen. Als iedereen het altijd overal mee eens moet zijn, gebeurt er zelden of nooit iets! Toch kunnen kleine landen niet zomaar overstemd worden. In de Raad van Ministers -waar stemmenweging plaatsvindt- hebben de kleine landen weliswaar minder invloed dan de grote, maar in verhouding tot de bevolkingsaantallen valt dat nog reuze mee. Om een voorbeeld te geven: de Nederlandse stem telt mee voor 13 punten, die van Duitsland voor 29. En dat terwijl Duitsland vijf keer zoveel inwoners telt. Ook in het Europees Parlement zijn de kleine landen relatief bevoordeeld: grote landen zoals Polen en Spanje hebben 50 leden. Kleinere landen zoals Portugal en Hongarije hebben nog altijd 22 leden in het EP. Zelfs Malta, met 400.000 inwoners het kleinste EU-land, is met 5 zetels niet slecht bedeed. Ook Nederland heeft met 25 leden een delegatie die niet ongunstig afsteekt bij de grote landen, zoals Duitsland, Frankrijk en Italië.

Die hervormingen zijn alleen maar een excuus om de EU meer macht te geven.

De meeste landen -ook Nederland- willen inderdaad aanpassingen en hervormingen. Die zijn hard nodig. Niet om de EU meer macht te geven, maar om de Unie bestuurbaar en democratisch te houden. Nederland wil meer democratisch toezicht in Europa door het Europees Parlement meer bevoegdheden te geven, maar ook door de Tweede Kamer meer te betrekken bij wat zich in Brussel afspeelt. Dat kan alleen door meer openbaarheid, zodat pers en burgers inzicht hebben in het bestuur van de Unie.

Nederland gaat nog eens failliet aan Europa.

Europa is veel te duur.

De Europeaan betaalt gemiddeld ongeveer € 240 per jaar aan Europa. Is dat veel? Ter vergelijking: per persoon betalen wij Nederlanders ruim € 8000 aan onze eigen rijksbegroting.

Geld voor Europa is weggegooid geld.

Veel geld vloeit weer terug naar ons land. In de vorm van landbouwsubsidies bijvoorbeeld. Maar Nederland profiteert als handelsnatie vooral economisch. Door onze export is de transportsector explosief gegroeid. In heel Europa rijden onze vrachtwagens over wegen die met Europees geld zijn aangelegd. Dankzij het afschaffen van invoerrechten en andere handelsbelemmeringen kunnen wij onze producten onbeperkt in de hele Unie verkopen. Ongeveer 80% van

onze export gaat immers naar andere EU-landen. Dat levert voordelen op die zo groot zijn, dat ze niet meer uit onze economie zijn weg te denken.

Al het geld in Europa gaat op aan goedbetaalde ambtenaren.

Een voorbeeld: de Europese Commissie -het dagelijks bestuur van de Unie- heeft 32.000 ambtenaren in dienst, inclusief

de tolken en vertalers die het mogelijk maken dat er in de 23 talen van de Unie gewerkt wordt. Ter vergelijking: bij de Nederlandse ministeries werken in totaal zo'n 120.000 ambtenaren. Slechts 6% van de Europese begroting gaat naar het bestuur van de Unie en nog maar een klein deel daarvan gaat op aan ambtenarensalarissen.

Europese subsidies gaan vooral naar fraudeurs en de georganiseerde misdaad.

Juist om te voorkomen dat subsidies in verkeerde handen vallen, heeft de EU in 1999 OLAF in het leven geroepen. Dit is de Europese instelling die zich bezighoudt met het opsporen van fraude. Sinds zijn oprichting heeft OLAF door gerichte acties meer dan een miljard euro kunnen achterhalen. Het heeft ook kunnen voorkomen dat ettelijke miljarden schade toegebracht zou worden aan de Europese begroting door bijvoorbeeld illegale handel in sigaretten, namaakgoederen en valsemunterij. Maar het zijn vooral de lidstaten zelf die strenger moeten controleren, want verreweg het grootste deel van het Europese geld gaat door hun handen. Ook Nederland gaat daarbij niet vrijuit.

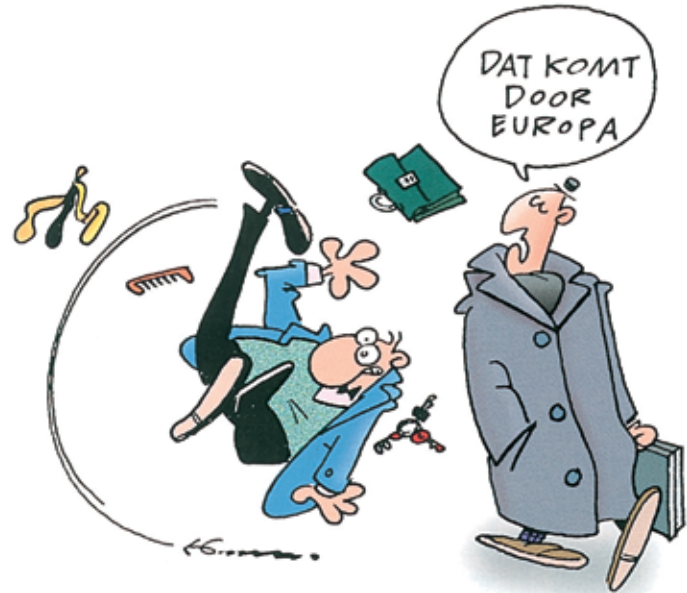
Van Brussel mogen we niet eten wat we willen.

Een ondernemer wordt gek van al die extra regeltjes uit Brussel.

Veel regels uit Brussel gaan over producten, over veiligheid van speelgoed of over hygiëne bij de voedselproductie. Dat zijn zelden extra regels. Ze vervangen vaak regels die in de lidstaten afzonderlijk al waren opgesteld.

Als de landen zelf regels hebben, zijn Europese regels overbodig.

Daar wordt de ondernemer pas echt gek van! Zevenentwintig verschillende regels voor één en hetzelfde product. Daarom is het vaak het bedrijfsleven dat de Europese Commissie vraagt om een Europese norm. Want alleen als alle landen dezelfde eisen stellen, kan een ondernemer onbelemmerd handeldrijven met de andere lidstaten.

Brussel verbiedt kromme bananen en kleine appels.

Er is voor appels en bananen één Europese indeling in kwaliteitsklassen. Die indeling is er trouwens gekomen omdat het bedrijfsleven dat graag wilde: het vergemakkelijkt de handel. Ook hebben regels vaak te maken met landbouw-subsidies. Zo heeft de Commissie nooit kleine appels verboden, er werd alleen geen subsidie voor gegeven. Verbieden doet de Commissie eigenlijk alleen als de volksgezondheid in het geding is of als ze de consument tegen misleiding wil beschermen. Een appel die niet aan de norm voldoet, mag dan ook gewoon in de winkel verkocht worden.

Andere Europese landen profiteren van ONZE welvaart.

Door de Europese Unie verdwijnt ons belastinggeld richting Oost-Europa.

Traditioneel gaat er flink wat geld van de EU naar de armere lidstaten. Sinds de jaren tachtig ging het hierbij vooral om landen als Griekenland, Spanje, Portugal en Ierland. Maar sinds de uitbreidingen van 2004 en 2007 verplaatste deze geldstroom zich geleidelijk naar de nieuwe lidstaten in Midden- en Oost-Europa. Met dat geld moeten deze landen hun economische achterstand inhalen. Nederland betaalt hieraan mee, maar we krijgen daar wel wat voor terug. Toegang tot hun markt voor onze export bijvoorbeeld. Omdat Europa één markt is, profiteert ook onze economie indirect van de toegenomen welvaart in die landen.

In Nederland verdwijnen banen omdat de regels in andere Europese landen minder streng zijn.

Bedrijven mogen geld verdienen, graag zelfs. Maar er zijn dingen die belangrijker zijn dan een maximale winst. Daarom hebben we -soms kostbare- regels voor milieubescherming, veilige arbeidsomstandigheden en een gelijke beloning voor mannen en vrouwen. Steeds meer van zulke regels gelden juist in heel Europa. Dat moet ook wel op één grote open markt: anders kunnen ondernemers en landen die niet alleen aan het geld denken de concurrentiestrijd nooit volhouden.

Omdat alle Europeanen zich nu in Nederland mogen vestigen, wordt ons sociale stelsel uitgehoud.

In principe mogen alle Europeanen zich in Nederland vestigen. Ze moeten echter wel voor zichzelf kunnen zorgen. Ze kunnen alleen een beroep doen op sociale voorzieningen als ze ook in Nederland sociale premies en belastingen betaald hebben. In theorie mogen alle Nederlanders dus ook elders in de EU studeren of werken. Honderdduizenden Nederlanders wonen, werken en studeren in andere Europese landen.

Er zijn uitgebreide Europese uitwisselingsprogramma's voor studenten. Er zijn ook Europese en Nederlandse beurzen voor wie een tijdje aan een buitenlandse instelling wil studeren. Wie afgestudeerd is, ontdekt steeds vaker dat Nederlandse diploma's in andere Europese landen worden erkend.

Als het aan Europa ligt heeft Nederland straks geen boer meer over.

Europa zorgt ervoor dat de inkomens van de boeren steeds verder achteruitgaan

Historisch gezien is het precies andersom. De toenmalige Europese Economische Gemeenschap (EEG) is in 1962 begonnen met het gemeenschappelijk landbouwbeleid om de boeren een fatsoenlijk inkomen te garanderen. Er kwam

een stelsel van subsidies: als de prijs te laag werd, kocht de EEG de oogst op tegen een gegarandeerd bedrag. Daardoor is de landbouwproductie in Europa sterk toegenomen en konden miljoenen boeren een goed bestaan opbouwen. Bovendien werd Europa op die manier steeds minder afhankelijk van invoer uit derde landen. Lange tijd was landbouw de belangrijkste begrotingspost van de Europese Unie. Maar die tijd is voorbij: het landbouwbeleid wordt steeds meer afgestemd op de markt, waardoor de omvang van de subsidies geleidelijk afneemt.

Om de overschotten terug te dringen, worden de Nederlandse boeren gestraft voor hun efficiënte productie.

De Europese Unie is niet tegen efficiënte productie, integendeel. Maar de EU vindt het zinloos om steeds grotere hoeveelheden landbouwproducten op te kopen waar in feite geen vraag naar is. Tegenwoordig zijn er juist subsidies om landbouwgrond om te zetten in natuurgebied. Al met al zijn de overschotten behoorlijk geslonken. Boeren krijgen nog wel inkomenssteun van Europa.

Het voortbestaan van de Nederlandse landbouw wordt bedreigd door Europa.

Opnieuw is het precies andersom! Sinds de oprichting van de EEG is de Nederlandse land- en tuinbouw explosief gegroeid. We verdienen er goed aan. Van de Nederlandse agrarische export gaat ruim 80% naar de andere EU-landen. De EU is dus veruit het belangrijkste afzetgebied voor de Nederlandse landbouw.

De Nederlandse vissers gaan kapot aan de vangstbeperkingen uit Brussel.

De vissers hebben het inderdaad niet gemakkelijk. Maar dat komt niet door Europa. Het beleid van Europa is er juist op gericht om de visserij ook op lange termijn te laten overleven. Om de visstand ook voor de toekomst op peil te houden, zijn er vangstbeperkingen. Dat is bittere noodzaak. Zonder ingrijpen van Europa zouden we de zeeën leegvissen en dan blijft er helemaal geen visser meer over.

In Europa denken ze nooit aan de toekomst.

In Europa draait het alleen om de economie, niet om het milieu.

Ten tijde van de Europese Economische Gemeenschap was milieu inderdaad nog bijzaak. Vooral het Europees Parlement heeft zich in die periode sterk gemaakt voor een beter milieu. Tegenwoordig is er meer oog voor het milieu. Sinds

het Verdrag van Maastricht (1992) behoort milieubeleid tot de taken van de Unie. Dat is ook logisch: er zijn weinig zaken zo grensoverschrijdend als water- en luchtvervuiling!

In de praktijk doet Europa helemaal niets aan een beter milieu.

Er zijn steeds meer Europese regels en maatregelen voor een beter milieu. Een paar voorbeelden. Er zijn regels voor zwemwater, voor geluidshinder, voor het behoud van zeldzame dier- en plantensoorten en voor rampenbestrijding. Ook zijn er bindende grenswaarden voor de uitstoot van fijnstof vastgesteld. De EU spant zich daarnaast in om wereldwijd de uitstoot van broeikasgassen te verminderen. De milieunormen in Europa behoren dan ook tot de strengste ter wereld.

Door de Europese milieupolitiek worden de regels in Nederland minder streng.

Soms duurt het lang voordat nieuwe milieuregels zijn ingevoerd. Daarom wilde Nederland ook altijd meerderheidsbesluiten op dit gebied. Soms vallen de normen minder streng uit dan wij graag hadden gezien, maar een klein stapje in Europa haalt vaak meer uit dan een grote stap in

Nederland. Als het de vrije handel niet belemmert, kan een lidstaat trouwens zelf nog strengere maatregelen nemen. Zo heeft Denemarken de blikjes voor bier en fris definitief verboden.

Het Europees Parlement heeft net zo weinig te vertellen als de Europese burgers.

Het Europees Parlement wordt door niemand serieus genomen.

Het Europees Parlement wordt pas sinds 1979 rechtstreeks door de burgers gekozen. Sindsdien zijn het gezag en de bevoegdheden van het Parlement sterk gegroeid. Inmiddels kan niemand in Europa meer om het Europees Parlement heen.

Zonder het Parlement -en daarmee de burgers- valt Europa niet te besturen. Zo heeft het Parlement het recht de begroting te verwerpen. Het Parlement kan de Europese Commissie naar huis sturen. Het Parlement heeft vetorecht over internationale verdragen van de Unie. Over veruit het grootste deel van de Europese wetgeving beslist het Parlement samen met de Raad van Ministers en heeft het in laatste instantie zelfs vetorecht.

De Europese landen willen helemaal geen democratische controle.

De meningen lopen uiteen. Sommige landen zijn bang dat ze aan macht en invloed verliezen, nu het Europees Parlement meer te vertellen heeft. Andere landen zijn het daar niet mee eens. Steeds meer maatregelen worden in de Raad van Ministers bij meerderheid genomen, mogelijk tegen de wil van één of enkele landen. Dat is soms nodig omdat er anders helemaal geen besluit komt. Versterking van de bevoegdheden van het Europees Parlement heeft dan ook tot een betere democratische controle in Europa geleid.

**Het Europees Parlement is te groot,
te duur en vergadert in drie steden.
Wat een geldverspilling!**

Het Parlement telt 736 leden voor zo'n 500 miljoen Europeanen. Niet eens zo veel als je het vergelijkt met de Duitse Bondsdag (622 leden), het Britse Lagerhuis (650 leden) of de Franse Assemblée (577 leden). Er is veel kritiek op het op en neer reizen van het Parlement. Er wordt vergaderd in Brussel en Straatsburg en het secretariaat is gevestigd in Luxemburg. Dat kost geld en het is inderdaad niet handig. De Europarlementariërs willen zelf ook liever één vaste locatie. Maar de regeringsleiders besloten op de Top van Edinburgh in december 1991 Straatsburg aan te wijzen als zetel van het Europees Parlement, met als gevolg dat de maandelijkse zittingen daar moeten worden gehouden. Alleen een gezamenlijk besluit van de regeringsleiders kan hierin verandering brengen, maar tot nu toe is dat niet gebeurd. Ondanks de wens van de meerderheid van de Europarlementariërs dus.

In de rest van de wereld neemt niemand Europa serieus.

De oorlog in Irak bewijst dat het gezamenlijke buitenlands en veiligheids- beleid van Europa mislukt is.

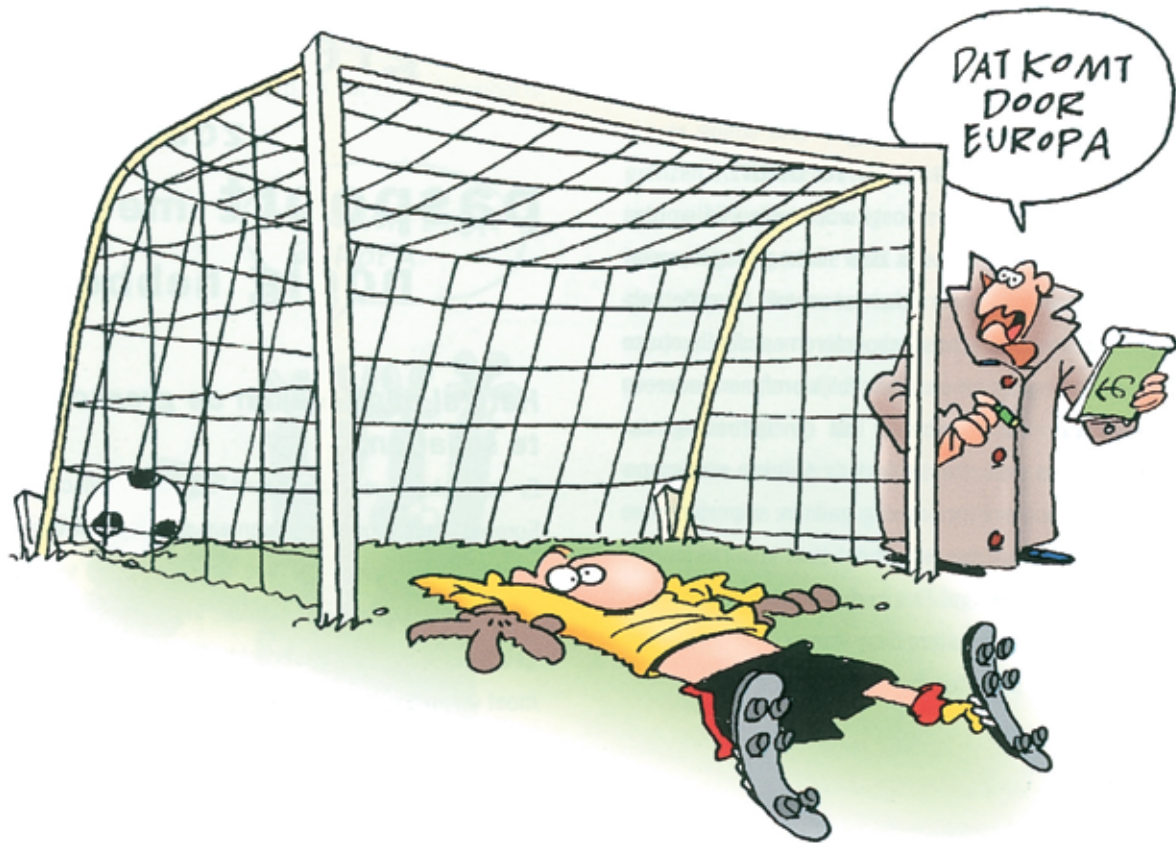
Het Europees optreden tijdens de oorlog in Irak in 2003 was geen onverdeeld succes. De meeste Europese landen bepaalden zelf hun koers. Als deze oorlog iets heeft aangetoond, dan is het wel dat zo'n versnipperd Europees beleid geen effect sorteert. Het probleem is dat de lidstaten niet graag hun eigen buitenlands beleid uit handen geven. Toch is men ervan overtuigd dat zo'n gezamenlijk beleid er moet komen. In het Verdrag van Maastricht (1992) werd de eerste aanzet gegeven tot een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, waarvan de grondslag de inzet van diplomatieke middelen is. Sinds kort kan de EU beschikken over een eigen dienst voor extern optreden, die het buitenlands beleid van de EU coördineert.

De Europese Unie wil de dienstplicht invoeren voor een Europees leger.

EU-lidstaten blijven een eigen militair beleid voeren. In het Verdrag van Lissabon (2009) is vastgesteld dat het buitenlands en veiligheidsbeleid van geen enkele lidstaat in gevaar mag komen. Wel raken de lidstaten er steeds meer van overtuigd dat er meer moet worden samengewerkt op dit gebied, ook om van elkaar te leren. Het Europees veiligheids- en defensiebeleid is ontwikkeld om samen de internationale orde en veiligheid te handhaven. Dit wordt in samenhang met de NAVO gedaan en betekent niet dat er een Europees leger opgericht wordt. Van een Europese dienstplicht is daarom zeker geen sprake.

Nederland kan beter zelf opkomen voor zijn belangen.

De Europese Unie is het grootste handelsblok ter wereld. Op economisch terrein heeft de Unie veel bevoegdheden. Als het gaat om economische belangen en afspraken, nemen landen als de VS, China en Japan de Unie dan ook heel serieus. Het is een illusie te denken dat Nederland meer zou kunnen bereiken in afzonderlijke onderhandelingen met dergelijke economische supermachten.

Europa verwaarloost de ontwikkelings-landen.

Niet waar, de Europese Unie is juist de grootste hulpverstrekker ter wereld! Meer dan de helft van het geld voor hulp aan arme landen is afkomstig van de EU en haar lidstaten. Het beleid van de Unie is gebaseerd op de millenniumdoelstellingen die in 2000 door de wereldleiders zijn opgesteld. Deze doelstellingen richten zich op het uitbannen van wereldwijde extreme armoede en honger. De EU geeft niet alleen geld maar vindt het ook belangrijk mensen de controle te geven over hun eigen ontwikkeling. Dat kan bijvoorbeeld door het openstellen van de Europese markten voor producten uit ontwikkelingslanden.

**Als wij echt open
grenzen hadden,
zou je geen
paspoort meer
nodig hebben.**

Het zal nooit lukken de grenscontroles af te schaffen.

Er is al heel veel veranderd aan de grenscontroles binnen de EU. Vaak wordt er helemaal niet gecontroleerd en lange wachttijden behoren tot het verleden. Alle verkeer, ook het vrachtverkeer, profiteert hiervan. In de meeste Europese landen geldt wel een legitimatieplicht. Buitenlander of niet, iedereen moet daar een identiteitsbewijs kunnen tonen. Sinds 1 januari 2005 geldt ook in Nederland een algemene legitimatieplicht.

Met de open grenzen hebben we geen greep meer op ons vreemdelingenbeleid.

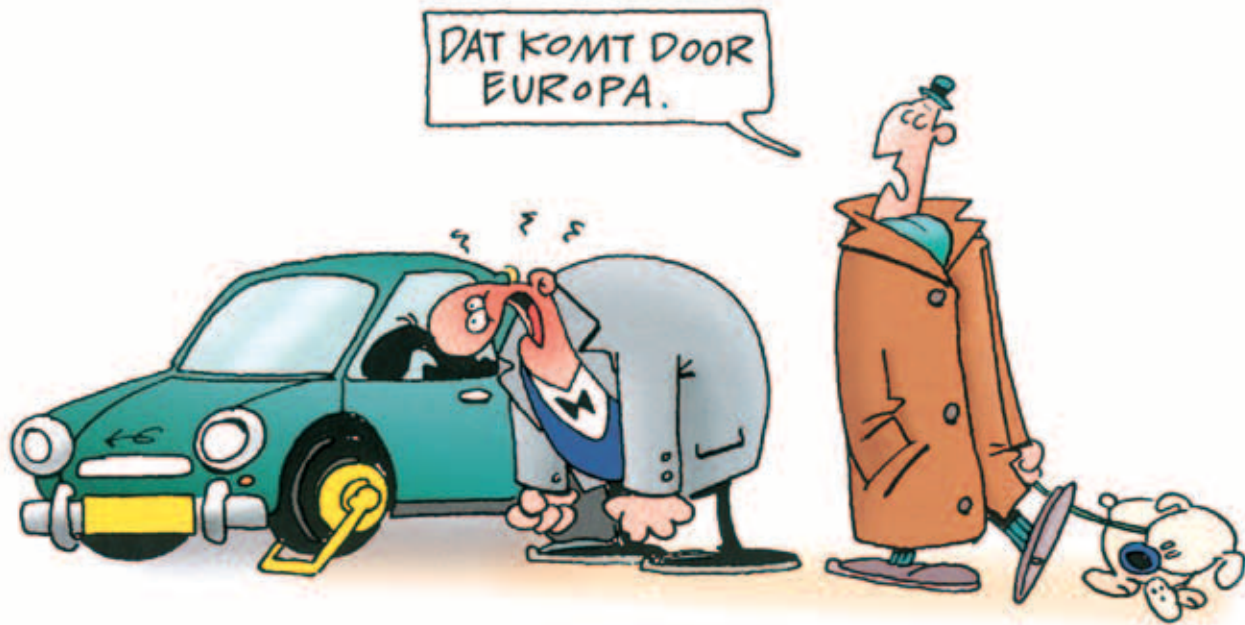
De buitengrens van de EU is helemaal niet open. Wie van buiten de Unie komt, wordt altijd gecontroleerd. Of dat nu

op Schiphol of in de haven van Rotterdam is, of aan de grens tussen Polen en Wit-Rusland. Controle aan de binnengrenzen is niet zo'n effectief middel om illegale immigratie tegen te gaan. Verder zijn er goede afspraken tussen de landen van de EU: een vreemdeling kan maar in één land politiek asiel aanvragen en het niet in elk land opnieuw proberen.

De enigen die echt van de open grenzen profiteren zijn misdadigers.

Tot nu toe heeft niemand kunnen aantonen dat de misdaad toeneemt door de open grenzen in Europa. De open grenzen dwingen de lidstaten wel tot nauwe samenwerking bij de misdaadbesteding. Met dat doel is indertijd Europol opgericht. Deze organisatie zorgt ervoor dat politiemensen kunnen beschikken over informatie van hun collega's uit heel Europa. De zogenaamde "Schengenlanden" hebben zelfs een informatiesysteem opgezet om het opsporen van misdadigers en illegalen te coördineren. Alle lidstaten van de Unie kunnen daaraan meedoen. Ook kan de Nederlandse politie die een verdachte betrapt, de achtervolging zo nodig voortzetten in Duitsland of België totdat de plaatselijke politie het overneemt.

Europese misdaad moet je Europees aanpakken. Met Europese politie dus.

Dat je de misdaad in Europa Europees moet aanpakken, staat vast. Een echte Europese politie komt er voorlopig niet. Via Europol is er nauwe samenwerking en uitwisseling van informatie. Dat is een enorme verbetering. Wel vindt Nederland dat de Europese rechter Europol moet kunnen controleren.

De Nederlandse economie is zonder de gulden geen cent waard.

Nederland had een harde munt gehouden als we niet hadden meegedaan met de euro.

De euro is ook een harde munt. Net als voor de Nederlandsche Bank is een lage inflatie een topprioriteit voor de Europese Centrale Bank. De eurozone is een veel groter economisch gebied dan alleen Nederland met zijn gulden ooit was. Dit zorgt ervoor dat de euro, naast de dollar, oprukt als wereldreservemunt. Hierdoor stijgt de koers. Daar profiteert Nederland weer van, doordat het goedkoop grondstoffen kan importeren en tegen lage rentes kan lenen op de kapitaalmarkt.

Waarom al die moeite? Nederland had helemaal geen last van de verschillende valuta in Europa.

Dat hadden we wel. Door de steeds veranderende wisselkoersen was er altijd onzekerheid bij het bedrijfsleven. Dat kostte geld en banen. In Duitsland werd berekend dat de wisselende koersen in Zuid-Europa honderdduizenden Duitse arbeidsplaatsen hebben gekost.

De euro maakt het leven alleen maar duurder.

Veel mensen hadden na de invoering van de euro inderdaad het gevoel dat het leven een heel stuk duurder was geworden. Dit kwam met name door de prijsstijgingen in bepaalde sectoren, zoals de horeca. Maar als we de prijzen over de hele linie met elkaar vergelijken, blijkt er toch geen grond te zijn voor dit vermoeden. Uit statistieken van de Europese Centrale Bank blijkt juist dat de jaarlijkse inflatie in het eurogebied sinds de invoering van de euro in 2002 nooit meer dan 2,4% heeft bedragen.

De uitbreiding van de Europese Unie kost Nederland alleen maar geld en banen.

De Unie is nu groot genoeg.

De meeste landen in Midden- en Oost-Europa zijn inmiddels lid geworden van de Europese Unie. Ook landen als Kroatië en Turkije willen graag toetreden. In principe is daar niets op tegen, maar wel moeten de nieuwe leden eerst hun economie op orde hebben. Ze moeten de mensenrechten respecteren en alle Europese regels in hun wetgeving opnemen. En laten we vooral niet uit het oog verliezen dat uitbreiding waarschijnlijk de beste garantie is voor vrede en stabiliteit in dit deel van de wereld.

Een rijk land als Nederland draait op voor de kosten van de uitbreiding.

Dat is maar zeer ten dele waar. Nederland is verhoudingsgewijs een van de rijkere landen van de EU en draagt om die reden ook meer bij aan de Europese begroting dan de minder welvarende lidstaten. Maar daar staan wel kolossale voordelen tegenover: met de toetreding van nieuwe landen krijgt Nederland, traditioneel een land dat aangewezen is op zijn export, er nieuwe afzetmarkten bij. Afzetmarkten die alleen nog maar interessanter gaan worden naarmate de welvaart in de nieuwe lidstaten toeneemt. De bijdrage die van Nederland wordt gevraagd, wordt dus ruimschoots goedge maakt door de economische voordelen die een uitbreiding ons oplevert.

Door de uitbreiding komen er duizenden werknemers uit de nieuwe landen hier werk zoeken, waardoor wij onze banen verliezen.

Dat valt in de praktijk wel mee. Na de uitbreiding van de EU met een aantal Midden- en Oost-Europese landen in 2004 en 2007 trad er een overgangsregeling in werking. Daarbij werden werknemers uit deze landen beperkt toegelaten tot de Nederlandse arbeidsmarkt. Werknemers uit de nieuwe lidstaten mochten zich hier tijdens deze overgangsperiode alleen vestigen als ze een werkvergunning hadden. En die werkvergunning werd alleen afgegeven voor banen waar geen Nederlandse arbeidskrachten voor te vinden waren. In die zin zijn de werknemers uit de nieuwe lidstaten eerder een aanvulling op onze arbeidsmarkt dan een bedreiging.

